Η Γερόντισσα Γαλακτία, κατά κόσμον Γαλάτεια Κανακάκη (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 30 Μαΐου, 2021

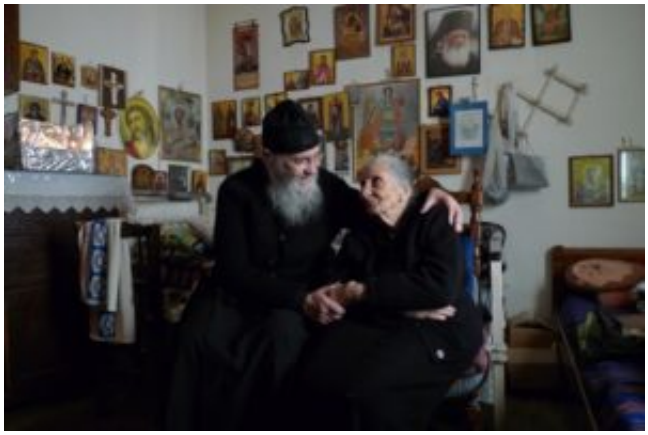

Στίς 20 Μαΐου 2021 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ μιά εὐλογημένη μοναχή, ἡ Γερόντισσα Γαλακτία, πού ἔμενε στό χωριό Πόμπια Μοιρῶν Ἡρακλείου Κρήτης. Ἡ κοίμησή της μέ συγκίνησε βαθύτατα, διότι τήν γνώριζα, διά μέσου τοῦ π. Ἀντωνίου Φραγκάκη Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γορτύνης, πάνω ἀπό μιά δεκαετία καί εἶχα διαρκῆ ἐπικοινωνία μαζί της.

Τό θεωρῶ ἰδιαίτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ πού τήν γνώρισα καί, κυρίως, διότι μέ θεωροῦσε ὡς παιδί της καί φυσικά καί ἐγώ τήν θεωροῦσα ὡς μητέρα μου. Μέχρι τώρα δέν μίλησα ποτέ δημοσίως γι' αὐτήν καί γιά τήν ἐπικοινωνία πού εἶχα μαζί της, παρά μόνον σέ μερικούς γνωστούς μου ἀνθρώπους, ἀλλά τώρα τό κάνω μετά τήν κοίμησή της.

Τήν πρώτη φορά συναντηθήκαμε στό Ἡράκλειο Κρήτης, ὅταν ἐκείνη ἦλθε νά μέ συναντήση τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2013, καί τήν δεύτερη φορά τήν ἐπισκέφθηκα στό σπίτι της, πού ἦταν σάν μοναχικό κελλί, πορευόμενος πρός τήν Ἱερά Μονή Κουδουμᾶ καί εἴχαμε θεολογικές καί πνευματικές συζητήσεις.

Ὅμως, μιλούσαμε πολλές φορές στό τηλέφωνο γιά διάφορα πνευματικά ζητήματα. Τίς περισσότερες φορές ἐκείνη μέ ἔβλεπε σέ διάφορες φάσεις τῆς ζωῆς μου μέ τήν δική της «πνευματική τηλεόραση τῆς καρδιᾶς», ὅπως ἔλεγε χαριτολογώντας.

Ὁ Θεός τῆς χάρισε τό μεγάλο χάρισμα τῆς διοράσεως καί τῆς προοράσεως πού ἦταν καρπός ἐμπειρικῶν καταστάσεων. Ἦταν σάν τόν ἅγιο Πορφύριο, γι' αὐτό κάποιος τήν ὀνόμαζε «Γερόντισσα Πορφυρία». Ἐκείνη τό ἐξηγοῦσε πολύ ταπεινά ὅτι ὁ Θεός ἔβλεπε ὅτι ἦταν κλεισμένη στό σπίτι της καί τῆς ἔδωσε τήν εὐλογία νά βλέπη διάφορα γεγονότα γιά νά παρηγορῆται.

Συνήθως ἔλεγε στόν π. Ἀντώνιο ὅτι μέ ἔβλεπε νά ἐργάζομαι στό Γραφεῖο μου στήν Ἱερά Μητρόπολη, νά περπατῶ στό διάδρομο, νά προσεύχομαι, νά κοιμᾶμαι, νά λειτουργῶ σέ διάφορους Ναούς, ἀλλά ἔβλεπε καί πῶς λειτουργοῦσα καί τί ἄμφια φοροῦσα. Αἰσθανόμουν μεγάλη ἔκπληξη ὅταν πληροφορούμουν ὅλα αὐτά, γιατί ἀνταποκρίνονταν στήν πραγματικότητα.

Τήν ἀγαποῦσα καί τήν σεβόμουν πολύ, καί ἐκείνη μέ θεωροῦσε παιδί της καί αἰσθανόταν ἀπέναντί μου ὡς πνευματική μητέρα μου, γιατί μᾶς συνέδεαν πολλά. Στό τηλέφωνο μιλούσαμε γιά τόν Θεό καί γιά τήν νοερά προσευχή. Συνήθως τήν προκαλοῦσα νά μελετήση γιά τά θέματα αὐτά, τῆς ἔλεγα γιά τήν νοερά-καρδιακή προσευχή, καί ἐκείνη ἀπέφευγε νά μιλᾶ γιά τά θέματα αὐτά καί κυρίως ἔλεγε: «Ναί παιδί μου, ἔτσι εἶναι». Τήν χαρά της ἀπό τήν τηλεφωνική συζήτηση πού εἴχαμε τήν ἐξέφραζε ὅταν ὁ π. Ἀντώνιος πήγαινε στό σπίτι της.

Ἐπειδή στόν π. Ἀντώνιο τοῦ διηγεῖτο διάφορες πνευματικές καταστάσεις της γι’ αὐτό ἐκεῖνος τήν προέτρεπε νά μοῦ γράφη, γιά νά τῆς δίνω τίς θεολογικές ἐξηγήσεις. Ἔτσι, μοῦ ἔγραψε ἐννέα (9) γράμματα τό διάστημα ἀπό 22 Φεβρουαρίου 2014 μέχρι τήν 11 Σεπτεμβρίου 2015 καί πάντοτε τῆς ἀπαντοῦσα. Τά γράμματά της ἦταν καρδιακά καί ἀποκαλυπτικά. Ἔγραφε κάποιες ἐμπειρίες της μέ σκοπό νά τῆς πῶ τήν γνώμη μου, ἀλλά στήν πραγματικότητα δέν χρειαζόταν ἀπαντήσεις.

Πρόκειται γιά μιά θεολογική ἀλληλογραφία, πού ἐπεκτείνεται περίπου σέ τριάντα πέντε σελίδες, γιά τήν ὁποία δοξάζω τόν Θεό πού μέ ἀξίωσε νά ἔχω μαζί της. Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία ἔγραφε ἰδιόχειρα μέ ταπεινό φρόνημα καί πολλή ἀγάπη, καί ὅλα τά γράμματά της προέρχονταν ἀπό τήν καθαρή καρδιά της.

Στόν κατάλληλο χρόνο ἡ θεολογική αὐτή ἀλληλογραφία θά δῆ τό φῶς τῆς δημοσιότητας γιά νά δοξασθῆ ὁ Θεός τῆς δόξης καί τοῦ Φωτός.

Μετά τήν τελευταία ἐπιστολή της (11-9-2015) δέν εἶχε δυνάμεις νά συνεχίση τήν ἀλληλογραφία, ἀργότερα ὑπέστη διάφορα ἐγκεφαλικά ἐπεισόδια, ἀλλά τελικά αὐτό τό διάστημα τῆς ἀσθενείας της, δέν λειτουργοῦσε καλά τό μυαλό της, ἀλλά φάνηκε ἔντονα ἡ ἀνάσταση τῆς νοερᾶς ἐνέργειας τῆς ψυχῆς της, μέ τήν ὁποία ἔβλεπε τά πάντα καθαρά καί ἀποκάλυπτε στούς ἀνθρώπους πού τήν πλησίαζαν τά κεκρυμμένα ἐντός τους. Στήν ζωή της ἔβλεπε καθαρά τήν διάκριση πού κάνουν οἱ Πατέρες μεταξύ διανοίας καί νοῦ. Ἐνῶ ὁ ἐγκέφαλός της δέν λειτουργοῦσε καλά ἀπό ἐγκεφαλικά

ἐπεισόδια, ἐν τούτοις ὁ νοῦς της ἦταν καθαρός ὡς ὀφθαλμός τῆς ψυχῆς, πού ἔβλεπε τά πάντα καθαρά.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀσθενείας της ἔλαβε καί τό μέγα ἀγγελικό σχῆμα, ἔγινε μοναχή μέ τό ὄνομα Γαλακτία, καί ἀνῆκε στήν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καλυβιανῆς.

Ὡς ἕνα πνευματικό μνημόσυνό της, πρός τό παρόν, θά δημοσιεύσω πρῶτον, μερικά σημεῖα ἀπό ἕνα κείμενο πού ἔγραψα μετά τήν συνάντηση πού εἶχα μαζί της στό Ἡράκλειο Κρήτης καί, δεύτερον, τμήματα ἀπό δύο ἐπιστολές της, ἤτοι τήν πρώτη καί τήν τελευταία.

1. Συνάντηση μέ τήν Γερόντισσα Γαλακτία

Ἄν καί τήν γνώριζα ἀπό πολύ καιρό, ἡ πρώτη συνάντηση μαζί της ἔγινε τήν 14 Ἀπριλίου 2013 σέ μιά δύσκολη περίοδο τῆς ζωῆς μου, ὅταν μέ συκοφαντοῦσαν δημόσια ὡς πολέμιο τοῦ μοναχισμοῦ, καί αὐτό ἔγινε σέ ἕναν Ναό ἔξω ἀπό τό Ἡράκλειο, ἀφοῦ ἐκείνη ἦρθε ἀπό τό χωριό Πόμπια, πού εἶναι στά νότια μέρη τῆς Κρήτης. Ἦταν δύσκολο νά μεταβῶ στήν οἰκία της, ὅπως τό ἐπιθυμοῦσα, γιά διάφορους λόγους ἀνεξάρτητους ἀπό τήν θέλησή μου. Ἔτσι, ἐκείνη, παρά τούς πόνους τοῦ σώματός της, ἔκανε ἕνα κοπιαστικό ταξίδι γιά νά μέ συναντήση, ὅπως τό ἐπιθυμούσαμε καί οἱ δυό.

Εἶχα δεῖ φωτογραφίες της καί μιλοῦσα πολλές φορές τηλεφωνικά. Τότε εἶδα μιά γερόντισσα μέ εὐγένεια καί ἀρχοντικούς τρόπους, μικρόσωμη καί ἀδύνατη, 32 κιλά,

ὅπως ἡ ἴδια εἶπε. Ἀπό τήν συζήτηση καί τήν γενικότερη ἐπικοινωνία πού εἶχα μαζί της, παρατήρησα ὅτι ὁμοίαζε μέ τόν ἅγιο Πορφύριο.

Αἰσθανόμουν ὅτι εἶναι μιά πνευματική τηλεόραση, βλέπει ὅ,τι θέλει, ἀλλά ταυτόχρονα ἐκπέμπει καί μιά γλυκύτητα ἀπό τό στόμα της. Πολλές φορές στό τηλέφωνο μοῦ εἶπε ὅτι μέ βλέπει στό γραφεῖο μου νά διαβάζω, νά περνάω γρήγορα τίς σελίδες τῶν βιβλίων, ἔπειτα νά σταματῶ καί νά κρατῶ τό κεφάλι μου μέ τά χέρια μου, πού εἶναι ἀκουμπισμένα στό μπράτσο τῆς καρέκλας, καθώς ἐπίσης μέ βλέπει τό βράδυ στό κρεββάτι νά κοιμᾶμαι καί νά μουρμουρίζω, λέγοντας τήν εὐχή.

Ἡ συζήτηση αὐτή ἔχει βιντεοσκοπηθῆ ἀπό τόν π. Καλλίνικο Γεωργᾶτο, πού μέ συνόδευε, καί ἐδῶ γίνεται μιά ἁπλῆ καί σύντομη καταγραφή. Τά ἐντός εἰσαγωγικῶν εἶναι ἀπολύτως δικά της λόγια, ἀπομαγνητοφωνημένα.

Κατά τήν διάρκεια τῆς συζητήσεως προσπαθοῦσε νά κρυφτῆ, νά μή φανερώση τά ὅσα γίνονται στόν ἐσωτερικό της κόσμο, χωρίς νά τό κατορθώνη, διότι ταυτοχρόνως ἀποκάλυπτε τά χαρίσματά της. Καταλάβαινα σαφέστατα ὅτι ἔχει μιά βαθειά αἴσθηση αὐτογνωσίας, αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτωλή, πού δέν εἶναι ἄξια νά πίνη νερό ἀκόμη καί ἀπό τούς ὑπονόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. «Ἐγώ εἶμαι ἁμαρτωλότερη τοῦ κόσμου, γιατί ἔχω ἁμαρτίες καμωμένες, ἀλλά κάποια στιγμή εἶπα στόν ἑαυτό μου: "δέν ντρέπεσαι; νά πᾶς νά ζητήσης συγγνώμη ἀπό τήν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, νά ἀλλάξης λίγο". Μετάνοια εἶναι ἡ ἀγάπη καί ὁ σεβασμός στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, εἶναι ριζική ἀλλαγή. Ἐγώ λέω στόν Θεό: "δέν θέλω τίποτε ἄλλο, μόνον μετάνοια καί συγχώρηση"».

Τήν νύχτα προσεύχεται γιά ὅλους. Πρῶτα προσεύχεται γιά τούς Ἱερωμένους. Μετά γιά τά ἀνδρόγυνα, τήν Πατρίδα της καί ὅλες τίς πατρίδες τοῦ κόσμου. Ταυτόχρονα μοῦ εἶπε ὅτι μέ βλέπει στήν Ναύπακτο ὄχι μέ τά μάτια τοῦ σώματος, γιατί αὐτό τό θεωρεῖ μεγάλο, ἀλλά μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς, χωρίς νά καταλαβαίνη ὅτι αὐτό τό τελευταῖο εἶναι ἀνώτερο ἀπό τό πρῶτο.

Μέ ἄκουσε στό ραδιόφωνο νά ὁμιλῶ στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς στίς 12-12-2012, ἀλλά ταυτόχρονα μέ ἔβλεπε καί μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς της, καθώς ἐπίσης ἔβλεπε καί τί στολή φοροῦσα: «Ἔβαλα τό ράδιο νά ἀκούσω καί λειτουργούσατε στόν Πειραιᾶ. Ἐκεῖ σᾶς ἔβλεπα, στήν ὡραία Πύλη». «Τά μάτια τῆς ψυχῆς», ἔλεγε, «ἔχουν μεγάλη ὅραση, μεγάλη δύναμη». Ἴσως ὁ Θεός τῆς ἔδωσε αὐτό τό χάρισμα γιά νά βλέπη ὅ,τι θέλει, γιατί εἶναι κλεισμένη μέσα στό σπίτι της καί δέν μπορεῖ νά μετακινηθῆ.

Κατά τήν συνάντηση αὐτή μέ ἁπλότητα ἐξέφραζε τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας. Μίλησε γιά τήν καρδιά. Εἶπε ὅτι τό φῶς τοῦ Θεοῦ ἔρχεται μέσα ἀπό τήν καρδιά καί ὅλο τό σῶμα εἶναι καλυμμένο ἀπό τό Φῶς. Εἶπε: «Ἡ καρδιά εἶναι τό κέντρο τοῦ

ἀνθρώπου καί τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ (ἔδειξε στόν οὐρανό). Δέν ἔχει ἄκρη, δέν ἔχει τέλος, δέν ἔχει ... τίποτε». «Ναί, (ἡ καρδιά) ἔχει μάτια. Αὐτά τά μάτια (καί ἔδειξε τά σωματικά μάτια) εἶναι πικρά. Τῆς καρδιᾶς ὄχι». «Ἡ καρδιά εἶναι τό σπουδαιότερο ὄργανο τοῦ ἀνθρώπου πού πλησιάζει στόν Θεό». «Καί ἡ λογική, ἀλλά κατόπιν τῆς καρδιᾶς. Αὐτή ὠθεῖ τά πάντα». «Τό βράδυ λέει ἡ καρδιά λόγια, ἀλλά τά ξεχνῶ τό πρωΐ, μόνον μένει ἡ ἀγαλλίαση».

Αὐτό τό Φῶς ἔχει λευκό χρῶμα πρός τό κυανοῦν - ἀνοικτό μώβ. «Ἀκόμη καί τά νύχια τοῦ σώματος εἶναι μέσα στό Φῶς». «Εἶναι χωρίς ὅριο, πῶς νά σοῦ πῶ, δέν εἶναι ὅσο εἶναι ὁ οὐρανός, εἶναι ἀκόμη πιό μεγάλο... Δέν βρίσκεις ὅριο. Εἶναι γαλάζιο καί λίγο πρός τό μώβ, ἀνοικτό μώβ ὅμως, πολύ ἀνοικτό μώβ. Δέν τά βλέπω, δέν βλέπω τίποτε, μέ τόν νοῦ, μέ τήν καρδιά τά βλέπω». Ἡ γνώση πού δίνει ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο κατά τήν ἐμπειρία εἶναι σάν μιά καρφίτσα, καί, ὅμως, ὅταν διηγῆται κανείς αὐτήν τήν ἐμπειρία, τό κάνει μέ πολλά λόγια.

Βλέπει τούς δαίμονες οἱ ὁποῖοι μυρίζουν - βρωμᾶνε. Μόλις, ὅμως, ἐπικαλεσθῆ τόν ἀρχάγγελο Μιχαήλ, τήν εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἔχει πάνω ἀπό τό κρεββάτι της, ἀμέσως φεύγουν.

«Ὅταν ἔρχωνται οἱ δαίμονες σέ πιάνει ταραχή, ἐμετό σοῦ 'ρχεται νά κάνης, ἀπ' τήν βρώμα. Δέν ἔχουν τίποτε καλό πάνω τους. Τέρατα. Ἐγώ μιλάω στόν Ἀρχάγγελο, χαϊδεύω τήν εἰκόνα του καί τοῦ λέω: τί στέκεις; Καί παίρνει τήν σπαθάρα του καί τούς διώχνει». Σέ ἐρώτησή μας γιά τό πῶς εἶναι ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ἀπάντησε ὅτι εἶναι «θηρίο», πανύψηλος, ὅτι τήν προστατεύει πάρα πολύ καί ὅτι ἔχει ἐπικοινωνία μαζί του πολλά χρόνια, ἀπό τό 1960.

Μοῦ εἶπε: «Σέ βλέπω σάν παιδί μου καί θεωρῶ τόν ἑαυτό μου ὡς μάνα σου». Τῆς εἶπα ὅτι αἰσθανόμουν καί ἐγώ τό ἴδιο μαζί της.

Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἔχει δύναμη καί τήν προστατεύει. Μιά φορά ἄκουσε ἕνα ἀεροπλάνο πού πετοῦσε πάνω ἀπό τό χωριό της καί βογγοῦσαν οἱ μηχανές τους. Τότε κοίταξε στήν εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου καί τοῦ εἶπε: «Τί κάθεσαι ἐδῶ καί φυλᾶς ἐμένα; Πήγαινε ἐκεῖ στόν πιλότο πού ἔχει ἀνάγκη». Ἀμέσως αἰσθάνθηκε νά φεύγη ἀπό τήν εἰκόνα μιά δύναμη, νά γίνεται ἕνας θόρυβος καί ἀμέσως νά σταματᾶ ὁ θόρυβος τοῦ ἀεροπλάνου. Τήν ἄλλη μέρα διάβασαν στίς ἐφημερίδες ὅτι διορθώθηκε ἡ μηχανή τοῦ ἀεροπλάνου κατά τήν πτήση καί δέν ἔπεσε.

Σέ ἐρωτήσεις τίς ὁποῖες κάναμε γιά τό τί εἶναι ὁ Θεός, εἶπε μεταξύ τῶν ἄλλων, ὅτι βλέπει κανείς μέσα στό Φῶς τόν Χριστό, ἀλλά τόν Πατέρα δέν Τόν βλέπει, γιατί ἐκεῖ ὑπάρχει πολύ Φῶς. Δέν κάθονται σέ θρόνους ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός ὅπως παρουσιάζεται σέ μιά εἰκόνα, γιατί εἶναι μέσα στό Φῶς. Καί τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι Φῶς καί κινεῖται συνεχῶς καί κάνει μιά βοή: «Ὁ Χριστός φαίνεται καί ἔχει τά αἵματα, ἐπειδή

ὁ κόσμος Τόν εἶπε πλάνο καί μάγο. Δέν ἦταν πλάνος καί μάγος, ἦταν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν φαίνεται καθόλου, γυρίζει ὅλο τόν κόσμο πάνω ἀπό τήν κεφαλή μας, μέ βοή, ἀλλά δέν τήν ἀκούει κανένας». «Ἀλλά πρέπει νά ἀκοῦμε καί ἐμεῖς τό Ἅγιον Πνεῦμα, γιά νά γίνουμε καί ἐμεῖς σωστοί. Γι' αὐτό γυρίζει ὅλο τόν κόσμο. Ὁ Μέγας Θεός δέν φαίνεται». «Καί εἶναι πάρα πολύ καλός. Ἀγάπη. Καί τούς ἁμαρτωλούς τούς ἀγαπάει καί τούς λυπᾶται κιόλας. Καί τούς ἀφήνει, τούς ἀφήνει, νά πέσουν σέ μετάνοια. Καί ὅταν πέσουν σέ μετάνοια, ὕστερα τούς ἀγαπάει πιό πολύ ἀπό τούς ἄλλους. Πιό πολύ ἀγαπάει τούς μετανοοῦντες».

Ἐπίσης, μοῦ περιέγραψε τό μέγεθος τοῦ σώματος τῶν ἁγίων, ὅπως τοῦ ἁγίου Στεφάνου, τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῆς ἁγίας Μαρίνας κλπ., ἀκόμη δέ περιέγραψε καί τό πρόσωπο τῆς Παναγίας.

Ψάλαμε τό «Φῶς ἱλαρόν» καί τό ἐξαποστειλάριο «Φῶς ὁ Πατήρ, Φῶς ὁ Λόγος, Φῶς καί τό Ἅγιον Πνεῦμα».

Εἶπε γιά τό ἔργο τῶν Ἀρχιερέων:

«Ἐσεῖς εἶστε οἱ βοσκοί πού τραβᾶτε τό κοπάδι, δίνετε τό παράδειγμα στό κοπάδι, σᾶς ἀκοῦνε καί μετανοοῦν. Ἐγώ δέν θέλω καθόλου τά κουτσομπολιά, τήν κατάκριση. Μετάνοια γιά μένα καί προσευχή γιά τούς ἄλλους νά τούς δίνη ὁ Θεός μετάνοια, ὄχι κατάκριση». «Οἱ ποιμένες εἶναι κεφαλές, πού παραδόθηκαν στόν Θεό. Δέν μποροῦν νά ἀφήσουν τόν Θεό καί νά κοιτᾶνε ἀλλοῦ».

Ἀλλά καί γιά τούς ἀλλόθρησκους εἶπε: «Τούς ἀλλόθρησκους δέν θά τούς σώση ἡ πίστη τους, ἀλλά οἱ πράξεις τους».

Στό τηλέφωνο μετά ἀπό 12 ἡμέρες, δηλαδή στίς 25-4-2013, μοῦ εἶπε: «Καί γεννημένο νά σέ εἶχα, δέν ἔμπαινες τόσο στήν καρδιά μου. Νά σέ προστατεύουν ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις. Στήν ἀρχή φοβόμουν πού θά σέ συναντήσω, ἐπειδή εἶσαι Δεσπότης. Ἀλλά μετά κατάλαβα ὅτι εἶσαι πιό ἁπλός ἀπό μένα ... Σοῦ φιλῶ καί τά δυό σου χέρια γονατιστή».

Νά σημειωθῆ ὅτι ἐκείνη τήν ἡμέρα συνάντησα καί δύο ἄλλους ἁγίους Γέροντες, μακαριστούς τώρα, ἤτοι τόν ἐρημίτη π. Θεόδωρο (Νεῖλο) καί τόν π. Ἀναστάσιο Κουδουμιανό, καί μόλις ἐπέστρεψα στήν Ναύπακτο ἔγραψα ἕνα κείμενο μέ τίτλο «Σημαντική συνάντηση μέ τρεῖς εὐλογημένους ἀνθρώπους στήν Κρήτη», τό ὁποῖο εἶναι ἀκόμη ἀνέκδοτο.

2. Τμήματα ἀπό τίς ἐπιστολές της

Ὅπως ἀνέφερα προηγουμένως, ἡ Γερόντισσα Γαλακτία μοῦ ἔστειλε ἐννέα ἐπιστολές, οἱ ὁποῖες εἶναι ἰδιόχειρες, καί φυσικά τίς ἀπέστειλα καί ἀντίστοιχες ἀπαντήσεις. Πρόκειται γιά μιά θεολογική ἀλληλογραφία μαζί της, πού ἐπεκτείνεται σέ 35 σελίδες μεγάλου μεγέθους, ἡ ὁποία κάποτε θά δημοσιευθῆ, γιατί δείχνει ὅλη τήν ἐσωτερική της κατάσταση καί ὅτι ζοῦσε ἔντονα τόσο τήν ἡσυχαστική ζωή, ὅσο καί τίς ἀποκαλυπτικές ἐμπειρίες πού εἶχε.

Στήν συνέχεια θά δημοσιευθοῦν μερικά τμήματα ἀπό ἐπιστολές της, ἤτοι τήν πρώτη καί τήν τελευταία.

Ἡ **πρώτη** ἰδιόχειρη ἐπιστολή της ἐστάλη τό Ψυχοσάββατο 22 Φεβρουαρίου 2014, καί ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ψυχοσάββατον 22 Φεβρουαρίου 2014

Εἰς τό ὄνομα τοῦ ΠΑΤΡΟΣ καί τοῦ ΥΙΟΥ καί τοῦ Ἁγίου ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἅγιε Δέσποτά μου, Σεβαστέ καί Πολυαγαπητέ μου, Πάτερ ΙΕΡΟΘΕΕ.

Τήν εὐχή σου ζητῶ, παιδί μου. Στά γόνατα πεσμένη προσκυνῶ τήν ἁγιωσύνη σου, φιλῶ τά χεράκια σου. Συγνώμη πού σέ λέω παιδί μου. Ἐσύ εἶσαι Μητροπολίτης γεμάτος Πνεῦμα Ἅγιο, ἐγώ εἶμαι μιά γρηά γεμάτη ἁμαρτίες πού μέ ἄφησε ὁ Θεός μέχρι τά γεράματα γιά νά μετανοήσω. Ὅμως, νοιώθω ἀπέραντη μητρική ἀγάπη γιά σένα καί ἀφήνω τήν καρδιά μου ἐλεύθερα νά ἐκφρασθῆ. Εὐχαριστῶ πολύ γιά τίς ἐπισκέψεις σου, γιά τήν εὐλογία σου καί τήν διδασκαλία σου.

...

Γιά μένα, παιδί μου, νά εὔχεσαι νά μοῦ δώση ὁ Θεός ταπείνωση καί μετάνοια. Γι᾽ αὐτό μ᾽ ἔχει ὁ Θεός ἐδῶ ἀκόμα. Ἀλήθεια ποιό Θεό ἔχομε; Ἐμένα θά ἔπρεπε νά μοῦ δίδει νερό νά πίνω ἀπό τούς βόθρους τῆς Ν. Ὑόρκης γιατί τοῦ χωριοῦ μου καθαροί εἶναι οἱ βόθροι. Καί ὅμως μέ φροντίζει καί κάθε μέρα βλέπω τήν προστασία του καί τήν ἀγάπη του. Σάν νά εἶναι ἕνα μικρό παιδάκι καί τό στέλνω στίς παραγγελιές. Μόλις τοῦ ζητήσω κάτι ἀμέσως μοῦ τό στέλνει. Καμιά φορά καθυστερεῖ ἀλλά δέν ἀνησυχῶ, γιατί ξέρω πώς θάρθη. Νά εὔχεσαι νά ἀποκτήσω τήν Ἁγία μετάνοια καί πολλή εὐγνωμοσύνη στόν Θεό.

Τίς νύχτες καμιά φορά κάθομαι καί σκέφτομαι, εἶναι δυνατόν ὁ Θεός νά κάθεται σέ θρόνους καί σέ καρέκλες; Ὅταν, ὅμως, πονῶ γιά τίς ἁμαρτίες μου λέω: Πατέρα Ἐπουράνιε συχώρεσέ με, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μου Ἐλέησέ με. Ἅγιον Πνεῦμα μου, φώτισε με. Καί τότε ἔρχεται ἡ ἀπάντηση ἀπό ἄλλο τόπο, ὄχι ἀπό τήν κεφαλή πού εἶναι τρέλλες καί φαντασίες ἀλλά ἀπό τήν καρδιά πού τήν ὁδηγεῖ ὁ Θεός πού εἶναι γεμάτη Θεϊκά μηνύματα. Ὅλο τό σύμπαν δέν εἶναι οὔτε ἕνα μικρό μπαλάκι στά Ἅγια χέρια Του. Ὁ Νοῦς δέν χωράει καί γλώσσα δέν τά ἐκφράζει. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἀρχή οὔτε τέλος. Ἅπλετον γαλαζόλευκο φῶς τῆς δόξας του. Ἕνα μόνο μποροῦμε νά ποῦμε. Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ εἶναι Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ. Καί γεμίζει τόν ἄνθρωπο μέ τό φῶς τῆς ἀγάπης Του ἀπό τήν κορυφή μέχρι τά νύχια καί δέν ξέρεις ἀπό ποῦ βλέπεις. Νοιώθω σκουλήκι μετά καί κλαίω γιά τίς ἁμαρτίες μου. Ἀγαπῶ ὅλο τόν κόσμο καί τόν ἑαυτόν μου μισῶ. Μόνο τά Σωματικά μάτια τῶν Ἁγίων βλέπουν. Στούς ἁμαρτωλούς σάν καί μένα τό μηχάνημα τῆς καρδιᾶς γιά νά μᾶς γλυκάνη καί νά μετανοήσωμε. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι γιά νά μήν ἔχετε ἄλλη ἐντύπωση γιά τόν ἑαυτό μου. Πόσο καλός εἶναι ὁ Θεός πού καί τά πιό τιποτένια πλάσματά Του σάν ἐμένα νά τούς καλοπιάνη στήν μετάνοια.

Εὔχομαι, Σεβασμιώτατε, νά ὑπάρχη μέσα σου πάντοτε αὐτό τό φῶς γιά νά καθοδηγῆς τόν ἀποστάτη κόσμο καί μένα στήν Φωτεινή Βασιλεία τοῦ ΘΕΟΥ.

Ἀσπάζομαι καί τά δυό σου χέρια καί ζητῶ τήν εὐχή σου.

Μέ ἀπέραντο Σεβασμό καί ἀγάπη

Γερόντισσα Γαλάτεια».

Θά χρειάζονταν πολλές σελίδες γιά νά ἀναλυθῆ αὐτή ἡ θαυμάσια ἐπιστολή, στήν ὁποία φαίνεται ἡ μετάνοιά της καί ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ σέ αὐτή, μέσα ἀπό τό μηχανάκι τῆς καρδιᾶς, ἀφοῦ τότε ὅλες οἱ αἰσθήσεις γίνονται μία αἴσθηση καί ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ διαπορθμεύεται σέ ὅλο τό σῶμα καί τότε ὁ ἄνθρωπος γίνεται πραγματικό μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἄλλες ἐπιστολές τελείωνε μέ τήν φράση: «Μέ ἀπέραντο σεβασμό καί μητρική ἀγάπη».

Ἡ **τελευταία** ἐπιστολή της, καί αὐτή ἰδιόχειρη, μοῦ ἀπεστάλη στίς 11 Σεπτεμβρίου 2015, καί μεταξύ τῶν ἄλλων γράφει:

«Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

11-9-2015

Πάτερ Ἱερόθεε, Ἅγιε Δέσποτα τῆς Ἐκκλησίας.

Τήν εὐχή σου ζητῶ.

Ἤθελα νά ἐπικοινωνήσουμε, νά σοῦ ἀνοίξω τήν καρδιά μου. Νοιώθω πώς μέ καταλαβαίνεις καί δέν θά σκανδαλισθεῖς, σ' ὅλους τούς ἄλλους σιωπῶ γιά νά μή δημιουργοῦνται πλάνες ἐντυπώσεις γιά μένα. Παρά τά γεράματά μου μ' ἔχει ἀκόμα ὁ Θεός καί ζῶ. Χίλιες δόξες νά 'χει τό ὄνομά Του. περιμένει τήν μετάνοιά μου. δέν θέλω νά λέω ὅτι εἶμαι ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτωλή, γιατί πολλοί τό λένε καί κρύβουν τό μεγαλύτερο ἐγωϊσμό. ἐγώ τό νοιώθω, παιδί μου. Μέσα στά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, πού ὁ νοῦς δέν χωρεῖ καί γλώσσα δέν διηγᾶται, ἐγώ νοιώθω χειρότερη ἀπό κοπρηά. νοιώθω πώς ἔχω κάμει ὅλες τίς ἁμαρτίες καί ταυτίζομε μέ ὅλο τόν ἁμαρτωλόν κόσμον. Κλαίω καί ζητῶ ἔλεος ἀλλά ὁ Πανάγαθος Θεός μέ λυπᾶται καί μοῦ στέλνει καρδιακές παρηγοριές πού ὁ νοῦς δέν χωρεῖ. Τόσο καλός εἶναι ὁ Θεός μας. ἔχω φοβερούς πόνους ἀλλά μοῦ δίνει δύναμη καί ἀντέχω.

Τώρα τελευταῖα νοιώθω πώς ἔρχονται συμφορές. δέν μιλάω, ὅμως. Λέω μόνο γιά μετάνοια καί ἐπιστροφή στό Θεό. Μοῦ φαίνεται παιδί μου πώς γιά τίς βρωμιές μας θά μᾶς δικάσουν τά ζῶα. Εἶναι καί οἱ ἐκτρώσεις καί οἱ βλαστημιές. δέν ἀκούγεται καί ἀπό τούς κληρικούς πολύς λόγος γιά μετάνοια ἀλλά δέν θέλω νά κρίνω. μετά τήν ἀναμπουμπούλα ἔρχεται γαλήνη. Μεγάλη δόξα τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐσύ, ἅγιε Δέσποτά μου, ...

Νά εὔχεσαι καί γιά μένα νά ἔχω καλό τέλος καί καλή ἀπολογία. Ἐξασθενεῖ ἡ μνήμη μου ἀλλά νά μήν ἐξασθενεῖ ποτέ ἡ καρδιά μου. Αὐτή πού γίνεται βαθειά σάν τό πηγάδι πού δέν ἔχει πάτο καί γνωρίζη τό Θεό. Σέ φιλῶ μητρικά σάν τήν μάνα σου καί τήν γιαγιά σου

φιλῶ τά χεράκια καί ζητῶ τήν εὐχή σου

μέ σεβαμό καί ἀγάπη

γερόντισσα Γαλάτεια».

Καί στήν ἐπιστολή αὐτή φαίνεται ἡ μεγάλη αὐτομεμψία της καί ὅπου ὑπάρχει αὐτομεμψία ἐκεῖ δέν μπορεῖ νά ἀντέξη καμμία πλάνη καί δαιμονική ἐνέργεια. Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία κάνει σαφέστατα τήν διάκριση μεταξύ τῆς ἐγκεφαλικῆς μνήμης καί τῆς καρδιακῆς μνήμης, πού τό βλέπουμε διάχυτα σέ ὅλη τήν φιλοκαλική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία εἶχε ὀρθόδοξη καρδιά καί ἀγαποῦσε ὅλους, καθώς ἐπίσης συλλάμβανε πολλά μηνύματα καί ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ὅσο ἐπιθυμοῦσε τήν ἀφάνεια, τόσο τήν φανέρωνε ὁ Θεός.

Εἶναι ἐκπληκτικός ἕνας λόγος της γιά τήν νοερά προσευχή, τόν ὁποῖον εἶπε σέ κάποιον ἐπισκέπτη της πού τήν ρώτησε σχετικά: «Γιαγιά, ἀκοῦμε τόν πνευματικό μας καμμιά φορά νά κάνη λόγο γιά νοερά προσευχή. Τί εἶναι αὐτό;».

Γερόντισσα Γαλακτία: «Φλόγα εἶναι, παιδί μου. Φλόγα μέσα στήν καρδιά. Ἀκοίμητη. Γυρίζει γύρου γύρου (κυκλικά) καί μουρμουρίζει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ... Δέν προκάνει νά πέσι πράμα κακό ἐκιά μέσα, γιατί τό καίει... Σοῦ δείχνει ἐκειόνα τό φαναράκι πόσο γλυκός εἶναι ὁ Παράδεισος καί πόσο ἁμαρτωλός εἶναι ἐκειόσας πού τό νοιώθει... Σοῦ δείχνει ὅτι ὁ Θεός εἶναι τό πᾶν καί ἐμεῖς μηδέν! Γι' αὐτό ἔχεις χαρά καί λύπη. Χαρά γιά τήν νίκη τοῦ Χριστοῦ καί πόνο ἀβάσταχτο γιά τίς ἁμαρτίες σου. Ἐλπίζεις ὅμως, γιατί θωρεῖς ποιός εἶναι ὁ Χριστός... Ὅποιος τό ζήσει αὐτό καί καυχηθεῖ, δέν εἶναι πράμα... τοπάκι εἶναι στά πόδια τῶν κακῶν (δαιμόνων)... Λέω τοῦ π. Ἀντωνίου νά μή σᾶς μιλᾶ γι' αὐτά. Γιά τίς ἁμαρτίες νά λέη, γιά μετάνοια νά λέη καί νά λέτε ἥσυχα, ἥσυχα τό ὄνομά Του, τοῦ Χριστοῦ (Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με). Ἐδᾶ, παιδί μου, ζοῦνε οἱ ἄνθρωποι στσί ὑπονόμους... οὔτε κἄν πάνω στήν γῆ... οὔτε χοίροι δέν πᾶνε ὁμπρός τος. Ποῦ νά καταλάβουνε ἀπό τέτοιους ἥλιους...».

Αὐτός εἶναι ἕνας ἐμπειρικός ὁρισμός γιά τήν νοερά προσευχή, ὅπως τήν ζοῦσε ἡ ἴδια.

Στήν Γερόντισσα Γαλακτία δέν πρόσεχα τόσο πολύ στά ὅσα ἔλεγε γιά διάφορα γεγονότα πού θά συμβοῦν, ἀλλά μέ ἐνθουσίαζε πολύ ἡ βαθύτατη μετάνοιά της, ἡ αὐτομεμψία της, ἡ ταπείνωσή της, ἡ νοερά προσευχή στήν καρδιά της, ἡ διάκριση μεταξύ νοῦ καί λογικῆς. Ἐπίσης μέ ἐντυπωσίαζε ἡ διάκριση πού ἔκανε μεταξύ ἀκτίστου καί κτιστοῦ, δηλαδή ἤξερε νά ξεχωρίζη ποιό εἶναι τό ἄκτιστο καί ποιό εἶναι τό κτιστό, ποιό εἶναι τό θεϊκό καί ποιό εἶναι τό δαιμονικό καί αὐτό εἶναι ἡ οὐσία τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας.

Σέ μιά ἀπό τίς ἐπιστολές της μοῦ ἔγραφε:

«Νά εὔχεσαι, παιδί μου. Ἔχω πέσει πολύ. Νοιώθω ὅτι λίγος χρόνος μοῦ ἀπομένει νά ζῆσω ἀκόμη ἐδῶ. Ὅμως ὁ τριαδικός Θεός πού μᾶς καλεῖ κοντά Του εἶναι αἰώνιος. Ξεχνῶ λίγο ἀλλά ἡ κεφαλή τῆς καρδιᾶς δέν ξεχνᾶ. Δέν ξεχνῶ καί σένα, Ἅγιε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ, μή μέ ξεχάσης καί ἐσύ, παιδί μου, καί τώρα καί ὅταν θά φύγω γιά τόν οὐρανό.

μέ πολύ σεβασμό καί μητρική ἀγάπη γερόντισσα Γαλάτεια».

Εἶναι ἐκπληκτικός ὁ λόγος της γιά τήν «κεφαλή τῆς καρδιᾶς», πού δείχνει ἕναν ἄνθρωπο πού γνωρίζει πῶς λειτουργεῖ αὐτό τό «μηχανάκι τῆς καρδιᾶς», μέσα ἀπό τήν ὁποία ὁ νοῦς ἀνάγεται στήν θεωρία.

Καί σέ ἄλλη ἐπιστολή ἔγραφε:

«Δῶσε μου καί σύ τήν εὐχή σου νά ἔχω καλό τέλος, ἀγάπη ἀχόρταγη στό Χριστό, νά ἀγαπῶ ὅλα Του τά πλάσματα καί νά μισῶ μόνο τόν ἑαυτό μου τόν ἁμαρτωλό. Καί νά βρῶ ἕνα μικρό μικρό τοπαλάκι στήν Βασιλεία Του, ἀλλά νά βλέπω τό φῶς τοῦ προσώπου Του καί νά χαίρομαι. Νά μετανοήσω, παιδί μου. Φιλῶ καί πάλι τά χεράκια σου καί ζητῶ τήν εὐχή σου.

μέ σεβασμό καί μητρική ἀγάπη γερόντισσα Γαλάτεια».

Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία, ὅπως τήν γνώρισα, εἶχε «ἀγάπη ἀχόρταγη στόν Χριστό», συνδυασμένη μέ μεγάλη αὐτομεμψία, πού δείχνει γνήσιο ὀρθόδοξο φρόνημα, γι' αὐτό ὁ Θεός θά τῆς ἔδωσε αὐτό πού ποθοῦσε, «νά βλέπη τό φῶς τοῦ προσώπου Του».

Ὅταν πληροφορήθηκα τήν κοίμησή της, ἔγραψα στόν π. Ἀντώνιο: «Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία ἄνοιξε τά μάτια της στήν αἰωνιότητα καί δέν θά τά κλείση ποτέ. Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν Ἁγίων εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, πάντοτε νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰώνας τῶν αἰώνων, ἀμήν». Νά ἔχουμε τήν ἁγία εὐχή της.

(Πηγή: parembasis.gr*)*